

# community

The New Apostolic Church around the world

01/2019/LV

2019. gada devīze:

## Bagāts Kristū

Ievadraksts: pirmapustulis  
jaunajam gadam

Dievkalpojums: ceļā uz  
brīvību

Baznīcas mācība: baznīcas  
vispārējums

New Apostolic Church  
International



# | Bagāts Kristū

Mīļie ticības brāļi un māsas,

esiet sirsnīgi sveicināti jaunajā gadā. Mana vēlme: iesāksim to ar ticības pārlicību, kas akcentēta 23. Psalmā: „Tas Kungs ir mans gans, man netrūkst nenieka!”

Neskatoties uz mūsu rūpēm, pūlēm un bažām, mēs varam konstatēt: Dievs ir neizmērojami bagāts labestībā, pacietībā un žēlastībā.

Viņš vēlas savā bagātībā dalīties ar mums. Mums var būt daļa pie šīs bagātības, proti, Jēzū Kristū.

Mīļie brāļi un māsas, 2019. gadā es iesaku koncentrēties uz šo mērķi: mēs vēlamies būt bagāti Kristū! Tāpēc lai šis gads mums būtu ar devīzi: *bagāts Kristū!*

Kas veido šo bagātību? Kā mēs varam to iemantot? Ar šo jautājumu mēs nodarbosimies nākamajās nedēļās un mēnešos. Es saspringti domāju par to, kā Svētais Gars ietekmēs mūs katru atsevišķi un draudzes kopumā.

Šeit nozīmīga ir vēl viena doma: ar Kristus bagātību mēs varam dalīties, pašiem nekļūstot nabadzīgākiem. Dalīsimies Kristus bagātībā ar saviem līdzcilvēkiem!



Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

Tā nav tikai kāda iespēja, tas ir mūsu aicinājums.

Es novēlu jums visiem bagātīgi svētīgu 2019. gadu!



Jūsu Žans Luka Šneiders

# | Ceļā uz brīvību



Attēls: Kanādas Jaunapustuliskā baznīca

2018. gada 15. aprīļa  
dievkalpojums Toronto (Kanāda)



Jāņa 8, 36

*„Ja nu Dēls jūs darīs brīvus,  
jūs patiesi būsit brīvi.”*

Mīlie brāļi un māsas, tas ir kaut kas īpašs atrasties šeit un piedzīvot dievkalpojumu tik brīnišķīgā un plašā lokā. Kā pirmapustulim man nav „vadlīniju dievkalpojumam”. Man pašam jāmeklē vārds, un tas vienmēr sagādā raizes: vai tas ir pareizais šajā vietā? Vai tas ir no Dieva izlūgts? Šim vārdam es vakar un šodien pievērsu uzmanību, kad ieraudzīju jūsu apriņķa apustuļa izvēlētās ievaddziesmas tekstu. Vārds no Bībeles teksta bija citēts dziesmas pirmajā pantā. Tā man bija zīme: „Tik tiešām, to ir izvēlējis mīlais Dievs.” Un par to es biju ļoti laimīgs.

Es apzinos, ka ne visi, kuri bija ielūgti uz dievkalpojumu, ieradās sliktu laikapstākļu (vētras) dēļ. Saistībā ar to es vēlos kaut ko pateikt. Varbūt daži no jums jautās: „Kāpēc mums nav atvēlēts piedzīvot šo dievkalpojumu?” Protams, mēs



nevaram apsūdzēt sātanu, ka viņš ir vainīgs pie sliktiem laikapstākļiem. Par laiku atbildīgs ir Dievs, bet tas rada vēl lielākas grūtības saprast, jo mēs taču visi esam lūguši par šo dievkalpojumu. Mēs esam tam gatavojušies, mēģinājuši dziesmas, un tagad mēs redzam, ka Dievs ir izšķīries par tādiem laikapstākļiem, kuru dēļ daudzi nevarēja ierasties uz dievkalpojumu. Varbūt kāds tagad nodomā, ka viņš nav pietiekami lūdzis vai kaut ko nav izdarījis pareizi. Taču tā nav jūsu vaina. Pie tā neviens nav vainīgs, jo tā ir Dieva griba.

Atcerēsimies par apustuļi Pāvilu. Viņš bija nolēmis apmeklēt Romas draudzi, taču vienmēr kaut kas aizkavēja viņu (Romiešiem 1, 13). Pāvils bija liels Dieva vīrs: viņš varēja lūgt, bet ne vienmēr varēja darīt to, ko bija vēlējis. Viņš droši vien domāja: būtu labi Romas draudzei un arī man, ja es to apmeklētu, taču vienmēr tika likti šķēršļi šī nodoma realizēšanā. Dievs uz to skatījās citādi. Kāpēc - to Pāvils nezināja. Mums ir jāapjēdz, ka mēs nevaram saprast Dievu. Praviētis Jesaja saka: „Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav mani ceļi, saka tas Kungs, par cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir mani ceļi pār jūsu ceļiem un manas domas pār jūsu domām.” (Jesajas 55, 8-9) Mēs nespējam ne Dievu aptvert ar mūsu prātu, ne saprast Viņa darbus.

Dažkārt tiek atbildēts uz mūsu lūgšanām, dažkārt ne. Varētu teikt - Jēzus taču apsolīja: „Un ko jūs lūgsiet manā vārdā, to es darīšu.” (Jāņa 14, 13) Bet te ir svarīgi šie vārdi: Jēzus vārdā lūgt. Un ko lūdz Jēzus? Viņš saka savam Tēvam: „Es nelūdzu, lai Tu viņus paņemtu no pasaules, bet lai Tu viņus pasargātu no ļauna.” (Jāņa 17, 15) Tā lūdza Jēzus. Mēs nevaram Dievu piespiest, pat tad ne, ja mēs visu darām pareizi un domājam, ka nu tagad Dievam būtu jārikojas, kā mēs to vēlamies. Viņš dara to, ko Viņš grib. Viens, par ko mēs varam būt droši, ir: Dievs grib piepildīt savu apsolījumu. Viņš ir apsolījis: „Es mīlu tevi un vēlos, lai tu būtu mūžībā pie Manis un tev būtu mūžīga kopība ar Mani.”

Jēzus ir nomiris par mūsu grēkiem, lai mēs varētu ieiet Viņa valstībā. Viņš ir teicis: „Ja tu turi Manus vārdus, uzņem apustuļus, kurus esmu sūtījis, lai tevi kā daļu no ligavas sagatavotu, tu ieiesi Manā valstībā. Es nāksu atkal un paņemšu tevi pie Sevis.” Tas ir dievišķais apsolījums, mūsu ticības pamats. Mēs neticam tam, ka Dievs dos mums visu, ko mēs Viņam lūdzam. Mēs arī neticam, ka mēs varam piespiest Dievu pildīt mūsu gribu. Mēs lūdzam Viņu, un dažkārt Viņš atbild, dažkārt ne. Taču mēs uzticamies Viņa milestībai. Un par vienu lietu mēs varam būt absolūti droši: Viņš izpildīs savu solījumu un sūtīs savu mīļo Dēlu, un

visi, kas būs uzticīgi sekojuši Jēzum Kristum un ļāvuši sevi sagatavot caur apustuļa amatu, ieies mūžīgā kopībā ar Viņu. Mīļie brāļi un māsas, uz šo Jēzus apsolījumu mēs vēlamies vērst savu skatienu, jo tas piepildīsies. Un mēs taču zinām - mēs nevaram saprast Viņu, taču varam uz Viņu paļauties. Viņš vienmēr dos mums to, kas ir nepieciešams Kristus atnākšanas sagaidīšanai.

Atgriezīsimies pie Bībeles vārda. Šeit Jēzus uzrunā jūdus, kuri Viņam ticēja. Viņš tiem saka, ka var viņus darīt brīvus. Brīvība mums vispirms nozīmē nebūt sagūstītiem. Brīvība nozīmē arī tiesības brīvi pārvietoties vai izteikties, nebīstoties, ka kāds tevi varētu no tā atturēt. Tā mēs jēdzienu „brīvība” izprotam šodien.

Jēzus laikā šī vārda nozīme bija mazliet citādāka. Tāpēc Jēzus izklāstīja savu izpratni par brīvību. Viņš salīdzināja kalpu ar bērna stāvokli. Kalps vai vergs nav brīvi, jo dzīvo, pakļauti sava kunga gribai. Viņiem ir jāstrādā pie sava kunga bez atalgojuma. Tāds ir kalpa stāvoklis. Turpretī bērnam gan jāklausa savs tēvs, taču beigās viņš saņem mantojumu. Tā Jēzus paskaidroja brīvības jēdzienu, norādot uz abu stāvokļu atšķirību.

## „Patiesība darīs jūs brīvus.”

Jēzus viņiem saka: „Patiesība darīs jūs brīvus.” – par ko jūdi sadusmojās uz Jēzu. Tie atbildēja Viņam: „Mēs esam Ābrahāma bērni un nekad neesam bijuši kalpi.” Viņi bija ļoti dusmīgi: „Kā Tu vari teikt, ka darīsi mūs brīvus! Mēs esam brīvi.” Mums tas skan mazliet dīvaini, jo mēs zinām, ka viņi bija pakļauti romiešiem. Tas bija laiks, kad romieši valdīja pār šo zemi. Un jūdi cieta šajā jūgā, vienlaikus sakot, ka ir brīvi un viņiem ir tiesības. Kaut arī zeme bija romiešu iekarota, jūdi palika jūdi. Romieši nevarēja viņus piespiest atteikties no savas ticības, likumiem un tradīcijām. Viņi nekluva par romiešiem, un tas ir tas, kas šeit tiek domāts: „Mēs esam brīvi. Kaut arī šeit ir ienaidnieks un romiešu armija ir nostiprinājusies, mēs tomēr esam brīvi. Mēs turamies pie savas ticības, saviem likumiem un tradīcijām.” Mums bieži vien ir negatīvs uzskats par tā laika jūdiem, taču man jāsaka, ka viņi ir apbrīnas vērti. Nav daudz tādu tautu, kuras, neskatoties uz tādiem pārdzīvojumiem, neatteicās no savas ticības, likumiem un tradīcijām, pasargājot to visu šajos spaidīgajos apstākļos. Viņiem bija skaidrs: tā ir mūsu identitāte, tie esam mēs. Mēs pie tā turamies, vienalga, kas notiek. Par to es arī viņus apbrīnoju.

Mēs varam no tā mācīties. Vai mēs kā kristieši arī esam tik stipri? Vai mēs arī varam teikt, ka neatkarīgi no tā, kas notiek, kaut arī mēs esam svešu un naidīgu garu ietekmē, mēs esam un paliekam Kristus sekotāji? Kaut arī šī pasaule





ir atkarīga no naudas varas, kaut arī ir daudz dažādu uzskatu, mēs paliekam kristieši. Un mūsu identitātei pieder tas, ka mēs katru svētdienu ejam uz dievkalpojumu, lai lūgtu Dievu. Mums ir vajadzīga kopējā lūgšana - tā ir mūsu ticība, mūsu likumi. Mēs esam kristieši un nesam savu upuri, un neviens nevar mūs piespiest to visu atnest. Tā ir mūsu identitāte. Kā kristieši mēs vēlamies būt brīvi: mēs esam kristieši un tādi paliksim. Kaut arī pasaulē valda citi gari un tiem ir ietekme uz cilvēkiem, mēs vēlamies rādīt un pierādīt, ka esam un paliksim kristieši. Tas ir pirmais brīvības aspekts.

Jēzum bija jāizskaidro jūdiem savas domas: „Labi, bet jūs joprojām esat grēka gūstā.” Tas jūdiem bija grūti saprotams. Ādams un Ieva klausījās čūsku, kura tiem apsolīja daudzas lietas. Viņi paklausīja tai, bet beigās tika pievilti. Pamatojoties uz nepareizu izšķiršanos, tie kļuva par ļaunā kalpiem. Grēkā krišanas dēļ visi cilvēki ir ļaunā gūstekņi. Starp Dievu un cilvēkiem izveidojās bezdibenis, kurš kopību ar Dievu darīja neiespējamu.

Lūkas evaņģēlijā Jēzus saka, ka Viņš ir sūtīts, lai pasludinātu sagūstītajiem brīvību. Viņš teica: „Es jūs varu atbrīvot, jūs atpestīt, ka jūs vairs nebūsit ļaunā gūstekņi. Tiem, kuri ticēs Manam upurim un Man, būs iespēja atkal atgriezties kopībā ar Dievu. Tie tad vairs nebūs gūstekņi.” To Viņš

domāja, kad teica šos vārdus: „Ja nu Dēls jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsit brīvi.” (Jāņa 8, 36) Tie vairs nebūs grēka saistīti. „Kas Man tic, tam Es došu spēku un palīdzību, kura tam ir nepieciešama, lai atteiktos no ļaunā un grēka. Mēs neesam piespiesti darīt ļaunu. Mēs varam darīt labu. Tā ir mūsu izšķiršanās, un, ja mēs esam izšķirušies darīt labu, Es jums palīdzēšu.” Tas ir vēl viens brīvības aspekts. Tie, kas tic Jēzum, kristīti Jēzus vārdā, ir atbrīvojušies no šīs kundzības. Viņi vairs nav ļaunā gūstekņi, bet gan var tuvoties Dievam.

Tā ir brīvība, kuru Jēzus ir devis cilvēkiem.

## „Vienalga, lai kas notiktu, mēs esam un būsim kristieši.”

Šī brīvība ir pastāvīgs process. Ūdens kristība ir pirmais solis uz to. 2. Korintiešiem 3, 17 rakstīts: „Tas Kungs ir Gars. Kur tā Kunga Gars, tur ir brīvība.” Kunga Gars palīdz mums iegūt brīvību Kristū.

Un šo procesu mēs vēlamies sekmēt. Mēs vēlamies būt tik brīvi, cik brīvs ir Jēzus. Mēs vēlamies būt brīvi Jēzū Kristū. Kā izskatās šī brīvība?

Pāvils raksta romiešiem: „Jo dzīvības gara likums Kristū Jēzū tevi atsvabinājis no grēka un nāves likuma.” (Romiešiem 8, 2) Likums paredz vairākas lietas. Kā tas ir jūdu likums: vajadzēja izpildīt daudzus priekšrakstus, turēt baušļus, un, ja tas netika darīts, cilvēks saņēma sodu. Tas bija Mozus likums. Jēzus saka: „Ja tev ir Dieva Gars, ja tev pieder Mans Gars un tu seko Manam vārdam, tu vari būt brīvs no šīs





bauslības.” Kā tas ir iespējams? Pavisam vienkārši, jo pie svētās apzīmogošanas Dieva mīlestība tiek izlieta mūsu sirdīs. Mums nevajag vairs piespiedu kārtā klausīt Dievu.

Tagad ir pavisam citādi. Mēs mīlam Dievu un alkstam pēc Viņa kopības. Mēs esam sapratuši, ka ceļš uz kopību ar Dievu ved caur paklausību. Un tā mēs no brīvas gribas esam izšķīrušies ievērot baušļus, jo mēs vēlamies palikt mūžīgā kopībā ar Dievu. Tā kā mēs mīlam Dievu un vēlamies būt mūžīgi pie Viņa, mēs sekojam Jēzum Kristum

pa ceļu, kuru Viņš ir mums nolīcis. Un tā ir mūsu iekšējā izšķiršanās. Mēs esam atbrīvoti no bauslības, vairs nepastāv piespiešana. Mēs esam no brīvas gribas izvēlējušies šo ceļu. Mēs vēlamies būt pie Dieva, un tas ir tas ceļš, kas turp aizved un kam mēs vēlamies sekot. Mēs esam piedzīvojuši: ja ievērojam baušļus, Dievs ir mūsos. Un tā ir brīnišķīga sajūta. Mēs vēlamies būt brīvi Kristū, par šo ceļu mēs esam izšķīrušies, un neviens mūs nespiež pa to iet, kā vien mūsu brīvā griba.

Ir vēl kāds cits aspekts. Šī brīvība, kura nāk caur Jēzu Kristu, tiek mums dāvināta. Viņš dod šo brīvību, neprasot no mums neko pretī. Tā ir Dieva būtība, ka Viņš mums dod par velti to, kas ir vajadzīgs mūsu pestīšanai. Ja mēs apzināties, ka esam caur Jēzu Kristu saņēmuši brīvību kā dāvanu, mēs vēlamies arī Dievam dot kaut ko no brīvas gribas: mūsu uzticēšanos, paklausību un tā tālāk. Mēs kalpojam Kristum, neprasot no Viņa kādus labumus vai negaidot sev algu. Vēstulē efeziešiem ir teikts, ka mēs esam Kristus vergi (Efeziešiem 6, 6). Vergs dara to, ko viņam pavēl kungs. Vergs dara darbu, taču par to algu nesaņem. Jēzus Kristus citu labā ir paveicis mums neiespējamās lietas un negaida par to sev algu. Jēzus mums ir paraugs šajā rīcībā. Brīvība ir tur, kur ir Jēzus. Ja mēs esam Viņa kalpi vai vergi, tad esam brīvi un negaidām pretī pakalpojumu, bet gan rīkojamies



mīlestībā uz Viņu. Tad mēs esam Kristus kalpi un neesam vairs šīs pasaules gūstekņi, pakļauti tās prasībām.

Jēzus dāvā savu mīlestību no brīvas gribas. Neviens nevar Viņam norādīt, kuru Tam mīlēt un kuru ne. No šīs mīlestības nevar atturēt ne cilvēka izcelšanās, ne viņa kļūdas vai izturēšanās. Jēzus vienkārši mīl visus. Tas ir nākamais, apbrīnas vērtais šīs brīvības aspekts: būt mīlētam un mīlēt bez aizspriedumiem. Viņš varēja mīlēt visus cilvēkus, un šis gars ir izliets arī mūsu sirdīs. Ļausim Svētajam Garam mūs veidot tā, lai arī mēs varētu mīlēt visus cilvēkus, neskatoties uz viņu kļūdām vai izcelsmi, pat tad, ja sabiedrība saka: „To tu nedrīksti mīlēt!” Tad mums jāatbild: „Nē! Mēs esam brīvi. Un jūs nevarat mums pavēlēt, kuri mums būtu jāmīl un kuri ne. Mēs vēlamies visus cilvēkus mīlēt tā, kā to darīja Jēzus.” Tas ir liels izaicinājums, tas nav tik vienkārši, tomēr, jo vairāk Svētajam Garam ļausim darboties mūsos, jo vairāk mēs spēsim mīlēt kā Jēzus, bez aizspriedumiem un nosodījuma. „Ja es jūs darīšu brīvus, jūs patiesi būsit brīvi.” Mēs arī vēlamies kļūt brīvi kā Jēzus.

Aiz mīlestības Jēzus ieņēma verga stāvokli un kalpoja saviem mācekļiem. Viņš pat mazgāja tiem kājas. Viņš darīja to darbu, kuru toreiz veica tikai vergi. Un arī mīlestībā pret cilvēkiem Viņš sevi darīja vergam līdzīgu un uzņēmās grēku. Viņš tika notiesāts un nomira par mums, lai mēs kļūtu brīvi no grēka. Aiz mīlestības Jēzus pieņēma verga stāvokli, lai atpestītu mūs.

Pāvils raksta, ka esam pasaukti brīvībai un caur mīlestību kalpojam viens otram (Galatiešiem 5, 13). Dieva bērnu brīvība nenozīmē: „Tagad es varu darīt visu, ko es gribu; es esmu neatkarīgs, man nav vajadzīgs neviens.” Kristus brīvība nozīmē būt daļai no Kristus miesas, kur katrs loceklis kalpo otram. Mīlestībā mēs kalpojam viens otram. Mēs neesam vieni: tikai mēs un Dievs, Dievs un mēs. Gluži pretēji, mēs esam daļa no Kristus miesas. Mēs vēlamies kalpot viens otram no brīvas gribas. Neviens nedrīkst būt svarīgāks vai labāks par otru, vai vairāk mīlēts par citu. Mēs neuzskatām, ka mūsu rūpes ir svarīgākas par citu rūpēm. Mēs nedomājam, ka mūsu idejas ir labākas par citu idejām. Kalposim viens otram, būsim pazemīgi un palīdzēsim, lai visi tiktu atpestīti.

Mēs vēlamies, lai visi cilvēki tiktu atpestīti. Viņiem nav jākļūst līdzīgiem mums. Viņiem visiem nav jākļūst par kanādiešiem. Viņi var palikt, kas viņi ir. Viņiem, paldies Dievam, nav jākļūst arī par francūžiem, lai tiktu atpestīti. Redziet, jūs nesmējāties, kad es pieminēju kanādiešus, bet... Jūs jau saprotat, ko es ar to domāju. Dažkārt mēs domājam, ka cilvēkiem jākļūst tādiem kā mēs, lai tiktu atpestīti. Te vēl nedaudz valda doma par pārākumu: mēs esam visiem par mērauklu. Nē, Kristus ir paraugs, mēs esam tikai kalpi. Mēs vēlamies palīdzēt, lai visi cilvēki tiktu atpestīti un lai varētu iet Dieva valstībā. Mēs negaidām no viņiem to, lai viņi kļūtu kā mēs: līdzīgi dzīvotu, būtu ar līdzīgām domām, uzskatiem, idejām, garšas sajūtām un visu pārējo. Mēs





Apustulis  
Earl W. Buehner



Apriņķa apustulis  
Enrique Eduardo Minio



Apriņķa apustulis  
Raúl E. Montes de Oca

kalpojam un palīdzam viens otram, kaut arī mūsu tuvākais nav tāds pats kā mēs. Mēs esam aicināti Kristus brīvībai un esam pasaukti kalpot viens otram mīlestībā.

Ja mēs tā rīkojamies, varam kļūt par Kristus līdzstrādniekiem. Tikai tad Jēzus var mūs patiesi darīt brīvus. Viņš var mūs atbrīvot no pasaulīgo uzskatu uzspiešanas. Mēs varēsim saņemt augšāmcelšanās tērpu, un tas nebūs pakļauts kādiem ierobežojumiem vai pasaules uzskatiem. Šī miesa būs brīva, tā varēs iet, kur vēlēsies. Tad mēs būsīm atbrīvoti no visām cilvēciskajām vājībām un nepilnībām. Ja mēs sekojam Kristum un aizvien vairāk un vairāk pieņemam brīvību Kristū, Viņš var atbrīvot no visa. Tad mēs saņemsim augšāmcelšanās miesu un varēsim ieiet Viņa valstībā, kur nebūs sāpju, ciešanu un asaru. Tā ir svētīlaimība. Visu laiku beigās Dievs atbrīvos radījumu no grēka varas. Pāvils jau norāda uz to: „Laiku beigās Dievs savu radījumu atbrīvos no grēka verdzības, un Viņš radīs jaunu radījumu, kurā grēkam vairs nebūs vietas.” Tās ir visu lietu, visas vēstures beigas: absolūtā brīvība Dievā un Kristū.

Mīļie brāļi un māsas, paturēsim prātā šīs dažas domas. Jēzus dara mūs brīvus. Tas, kurš tic Viņam, kurš ir kristīts, tiks atbrīvots no grēka kundzības. Viņam ir iespēja nākt pie Dieva, viņš vairs nav gūsteknis. Viņam ir iespēja atteikties no grēka: viņš vairs netiek piespiests grēkot. Ja viņš izšķiras: „Es atsakos no grēka; es negribu vairs šo grēku darīt.” - tad Jēzus dos viņam spēku pateikt ļaunumam nē. Viņš vairs nebūs gūsteknis. Mēs visi vēlamies sasniegt pilnīgu brīvību Jēzū Kristū, kā to ir sasniedzis Viņš. Mēs neesam piespiesti būt paklausīgi. Mēs esam brīvi un varam no brīvas gribas iet šo paklausības ceļu. Tas ir ceļš, kas ved pie Dieva, un tur mēs vēlamies nonākt. Un par to mēs izšķiramies no brīvas gribas.

Mēs drīkstam kalpot Kungam kā Kristus kalpi. Mēs negaidām algu, bet gan rīkojamies aiz mīlestības pret Jēzu, jo Viņš ir daudz darījis mūsu labā un vēlas savā mantojumā dalīties ar mums. Mēs kalpojam Viņam no brīvas gribas un mīlestībā. Mēs vēlamies sasniegt stāvokli, kurā mīlam bez nosodījuma, un tāpēc, ka esam pasaukti iegūt Kristus brīvību, vēlamies kalpot un savstarpēji palīdzēt, kā kalpoja pats Kungs. Mēs nevēlamies valdīt pār mūsu tuvāko, bet gan viņam palīdzēt un pieņemt viņu tādu, kāds viņš ir, un palikt uzticami līdz beigām. Mēs būsīm absolūti brīvi, lai saņemtu augšāmcelšanās miesu un gaidītu uz jauno radījumu, un šis jaunais radījums būs brīvs no grēka kundzības. Tā ir mūsu nākotne, tas ir mūsu uzdevums un ceļš.

## PAMATDOMAS

**Jēzus nāca, lai tos, kuri Viņam tic, atbrīvotu no grēka kundzības. Ūdens kristība atbrīvo mūs no iedzīmtā grēka. Svētais Gars paver mums pieeju brīvībai Kristū. Šī brīvība nozīmē: mēs mīlam un kalpojam pēc Kristus parauga.**

# Labī darīt – bet pareizi



Attēls: Kongo dienvidaustrumu Jaunapostuliskā baznīca



Ir skaidrs, kas ir jādara: labais. Ir skaidrs arī, kam ir jādara labais: savam tuvākajam. Un motivācija ir izšķiroša attiecībā uz rezultātu. Turpmāk - pieci labi un pieci mazāk labi pamatojumi darīt labu, kas izskanēja pirmapustuļa dievkalpojumā 2018. gada 21. jūlijā Kindu draudzē (Kongo Demokrātiskā Republika).

## Kas var noiet greizi

Rīcība nedrīkst būt atkarīga tikai no cilvēka domām, un pirmapustulis nosauc piecus negatīvus piemērus:

- paklausīt cilvēku uzskatiem pretēji Dieva likumiem: „Mēs nesakām: viss ir kārtībā, jo tā rīkojas katrs. Mūs vienmēr interesē: ko Jēzus saka par to?”
- sekot cilvēkiem tai vietā, lai kalpotu Jēzum: „To, ko mēs darām Kungam, mēs nedarām, lai izpatiktu apustulim vai priekšstāvim. Mēs cienām un mīlam Dieva kalpus, bet viņi ir tikai darbarīki Dieva rokās.”
- meklēt pašcieņu un pagodināšanu: „Mēs nerīkojamies, lai cilvēki varētu mūs apbrīnot, - tādu rīcību Jēzus pilnībā noraidīja.”
- rīkoties aiz aprēķina: darīt labus darbus cerībā, ka arī citi tev atdarīs ar to pašu, ja nu tu nokļūtu trūkumā: „To, ko tu dari, nedari ar aprēķinu.”
- spriest par cilvēku pēc prestiža: „Vai cilvēki to redz vai neredz, vai tie mīl mūs vai nemīl, vai tie ir pelnījuši vai ne, mēs sludinām evaņģēliju un darām labu sev visapkārt.”

## Kā rīkoties pareizi

Pirmapustulis akcentē: ja attiecības ar Dievu ir sakārtotas, tad arī rīcībai būs pareizs pamats un cilvēks rīkosies:

- patecībā: „Kāpēc mēs darām labu? To mēs darām Kungam, jo Viņš deva brīnišķīgu apsolījumu – par mūžīgo dzīvi.”
- pastāvīgi: darīt labu lai neattur līdzcilvēku mazā interese vai nepatecība. „Un kaut vairs neviens nedarītu labu, tu turpini darīt, jo, ko tu esi darījis, to esi darījis tam Kungam un Viņš zina to.”
- tīru sirdi: „Kungs redz ne tikai to, ko mēs darām, Viņš redz arī to, kāpēc mēs to darām. Man vienmēr ir liels prieks, ka mēs patiesi darām aiz mīlestības uz Kungu, bez apslēpta nolūka.”
- ar dedzību: „Mēs esam saņēmuši apsolījumu, ka Jēzus nāks atkal, lai paņemtu savējos pie sevis. Tas mums ir tūkstošreiz lielāks pamats darīt labu.”
- pazemībā: „Kungs piedāvā mums darīt labu savam tuvākajam. Mēs labprāt izvēlētos, kam mēs darītu labu. Bet Kungs saka mums: „Nē, nē! Tā ir Mana lieta. Tuvākais ir tas, kuru Es esmu nolīcis tev blakām.”

„Es apzinos, ka vēl ir daudz ko darīt, jo mēs visi esam tikai cilvēki,” saka pirmapustulis Šneiders. „Šur un tur motivācija vēl nav pareiza, tāpēc sakārtosim to.”

Apkopojot: „Mēs esam pasaukti darīt labu. Mēs darām to, nemeklējot priekšrocības, bet gan aiz mīlestības pret Kungu. Mēs kalpojam Dievam pastāvīgi, pazemīgi un dievbijīgi, bez liekulības.”

# Pieci soļi no kalpa līdz Dieva draugam

Dieva draugi – par tiem var uzzināt no Bībeles. Bet vai tas ir iespējams mūsdienās? Tas ir jautājums par Dieva tuvumu un tālumu. Visi amatnesēji un mācītbspēki no Lietuvas un Latvijas 2018. gada 18. augustā Šauļos (Lietuva) piedzīvoja dievkalpojumu kopā ar pirmapustuli Žanu Luku Šneideru.



Attēls: Lietuvas Jaunapustuliskā baznīca

„Mēs redzam sevi kā Dieva kalpus, nevis kā priekšniekus” akcentēja pirmapustulis Žans Luka Šneiders. „Tas nav pazemojoši, ja mēs sakām, ka esam Dieva kalpi, gluži otrādi: tā mums ir liela cieņa. Jēzus Kristus pats mūs ir nolīcis sev par kalpiem.”

„Dievs ir priekšnieks, un Jēzus ir Meistars. Viņš saka mums: „Tev ir jākalpo savam tuvākajam, un es izšķiršu, kurš tev ir tuvākais.” Un „tikai Dievs var dāvēt pestīšanu, mēs esam vien darbarīki”.

## Prieks palīdzēt

Bībeles vārdā Jēzus saka saviem mācekļiem, ka tie ir ne tikai kalpi, bet arī Viņa draugi. Ko tas nozīmē? Atbildi uz šo jautājumu pirmapustulis atklāj, kā piemēru minot Ābrahamu, kurš tika dēvēts par „Dieva draugu”, Mozu, kurš runāja ar Dievu „kā vīrs ar savu draugu”, un Jāni Kristītāju, kuru dēvēja par „Ligavaiņa draugu”.

Kunga draugi ir tie kalpi, kuri apzinās savu nodomu piepildīt Viņa gribu un gatavoties Tā atnākšanai. „Viņš





Namatēvs un līdzkalpotājs: apriņķa apustulis Rainers Štorks (pa labi)



mums pateica savu nodomu: cilvēkiem jāiegūst mūžīgā dzīvība, kas ir tuvums pie Dieva.”

## Piedalīties Viņa plānā

„Mūsu kalpošana ir palīdzēt Viņa plāna piepildīšanai” skaidri izteicās pirmapustulis Šneiders un nosauca piecus aspektus..

- „Mūsu kalpošanas uzdevums ir pietuvināt cilvēkus Dievam, lai tie varētu labās un ļaunās dienās palikt Dieva tuvumā. Svētība nenozīmē kļūt bagātam vai veselam, svētība ir būt Dieva tuvumā. Tam, kurš ir tuvu Dievam, ir miers sirdī, viņam ir izlīdzināta dvēseles dzīve, viņš jūtas mīlēts un pasargāts.”
- „Mēs vēlamies rūpēties par to, lai ticība Jēzum Kristum kļūtu aizvien stiprāka. Mūsu kalpošana pastāv tanī ziņā, ka mēs parādām brāļiem un māsām Jēzu Kristu, lai tie iepazītu To tuvāk, Viņu labāk izprastu un arī apzinātos, ka Dievs viņus mīl.”
- „Mūsu kalpošana ir palīdzēt apustuļiem sagatavot Kunga līgavu. Līgava ir tās dvēseles, kuras mīl Jēzu no visas sirds un kuru būtība līdzinās Jēzum Kristum: tās mīl visus cilvēkus un vēlas, lai ikviens būtu mūžīgi kopā ar Dievu.”
- „Kungs nenāks, lai paņemtu vienu šeit, otru kur citur. Viņš vēlas paņemt visu savu tautu: ticīgos, kas tic Viņam, kuri mīl Dievu, kuri kalpo cits citam, mīl savu tuvāko un ir kā viens vesels Jēzū Kristū. Tāpēc mūsu kalpošana ir arī iestāties par šo vienotību, rūpēties par kopību.”
- „Mūsu uzdevums ir arī izskaidrot brāļiem un māsām: ja ir kārdinājumi, tas nenozīmē, ka Dievs tevi ir aizmirsis,

nē, Viņš arī turpmāk rūpēsies par to, lai tu varētu nākt un palikt pie Viņa.”

„Tā ir mūsu kalpošana, ko mēs vēlamies darīt gan savas, gan mūsu tuvākā dvēseles labā, tāds ir mūsu uzdevums: „Te domāts Dieva tuvums un tālums- būt kopā ar Dievu vai arī tālu no Tā.”

## PAMATDOMA

*Jāņa 15, 15:*

**„Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nesaprot, ko viņa kungs dara; bet es jūs esmu saucis par draugiem, tāpēc ka visu, ko esmu dzirdējis no sava Tēva, es jums esmu darījis zināmu.”**

Svētais Gars atklāj mums dievišķo pestīšanas plānu. Dieva gribas atziņā mēs strādājam pie tā, lai vestu brāļus un māsas pie Dieva, stiprinātu to ticību Jēzum Kristum, iedēstītu viņu sirdīs mīlestību uz savu tuvāko, stiprinātu vienotību un mierinātu, kad tie piedzīvo kārdinājumus.

# ! No lidojumiem uz atpūtu

Vīrs kā ozols – liels, pamatīgs un labā omā. 2018. gada 30. septembrī Austrālijas Jaunapustuliskās baznīcas apriņķa apustulis Endrū Andersens tika pavadīts pelnītā atpūtā. Vienai ērai pienāca gals, un sākās nākamā.

Viņa dzīve bija kā liels piedzīvojums: pirms 67 gadiem viņš piedzima Kopenhāgenā. Pēc tautības viņš ir dānis, kurš izauga Austrālijā. 1956. gadā viņa vecāki aizceļoja uz turieni un nonāca Adelaidas ostā. Visai ģimenei dzīve sākās no jauna: sveša zeme, valoda un kultūra. Bērniem tas bija interesants piedzīvojums, bet vecākiem - milzīgas pārmaiņas. Tikai pēc daudziem gadiem viņi spēja iedzīvoties Elizabetē, pilsētā Austrālijā, kas atrodas vairākus kilometrus uz dienvidiem no Adelaidas. Tēvs dabūja tur darbu, bērni sāka iet skolā. Austrālija viņiem kļuva par otrajām mājām. Kontakts ar baznīcu nodibinājās nejausi – ar tēva darba kolēģa starpniecību. Un tā 1962. gadā visa ģimene kļuva par jaunapustuliskajiem kristiešiem.

## Apustulis ar lidotāja tiesībām

Endrū Andersens 16 gadu vecumā atstāja vecāku namu un devās mācīties par lidotāju Austrālijas lidsabiedrībā, iegūstot lidotāja tiesības. Vēlāk, būdams baznīcas kalps, Andersens sāka lidot tik bieži, ka apkalpojošais personāls viņu personīgi sveicināja, Endrū iekāpjot lidmašīnā. Austrālijā bieži izmanto lidmašīnas, jo attālumi tur ir ļoti lieli. Viņš, būdams apustuļa amatā jau 30 gadus,

gadā nolidoja tūkstošiem jūdžu. Tomēr viņš nekļuva lielīgs, paliekot vienmēr vienkāršs: precējies ar savu sievu Margarētu kopš 1972. gada, četru bērnu tēvs, laimīgs vectētiņš.

Arī 1988. gads ģimenes idilli iztraucē maz: pirmapustulis Rihards Fērs ieceļ apriņķa evaņģēlistu apustuļa amatā. 2001. gadā nākamais pavērsiens: atkal pirmapustulis Fērs uzliek viņam rokas, ieceļot apriņķa apustuļa amatā. 17 gadus viņš kalpoja šajā amatā priecīgi un ar lielu spēku.



Attēls: Austrālijas





Liels ne tikai savā miesā: pazemīgais apriņķa apustulis Endrū Andersens

Iepriekšējie pirmapustuļi un apriņķa apustuļi atceras viņu kā labu draugu un mīļu ticības brāli.

Lielu daļu no savas sirds apriņķa apustulis Andersens ir atstājis arī Papua-Jaungvinejā. Pirms gadiem viņš teica, ka tur dvēseļu aprūpes darbs bija zināmā mērā pirmatnējs: miera nodibināšana cilšu starpā, cīņa ar odiem un krokodiliem, gari pārgājieni kājām cauri mūžamežiem. Bet viņu vienmēr tur sajūsmināja cilvēku ticība.

## Draugs ar plašu sirdi

„Viņa kalpošana izcēlās ar patiesu mīlestību, pazemību un dievišķo gudrību,” rakstīja pirmapustulis Žans Luka Šneiders par apriņķa apustuļi. Pienāca 2018. gada 30. septembris. Dievkalpojums apriņķa apustuļa Endrū Andersena pavadīšanai pelnītā atpūtā notika Brisbenas draudzē. Viņš klausījās pateicības vārdus emocionālā atmosfērā. Pirmapustuļi šajā dievkalpojumā pavadīja apriņķa apustulis Mihaels Ēriks (Dienvidvācija), Urs Hebeseins (Dienvidāzija), Leonards Kolbs (ASV) un Marks Volls (Kanāda). Dievkalpojuma beigās apriņķa apustuļa palīgs Peters Šulte kā nākamais saņēma apriņķa apustuļa uzdevumu.

Par savu sekotāju apriņķa apustulis teica: „Šī maiņa bija jau sen lūgta Dievam, un tā balstās Kunga svētībā.” Peters Šulte ir ticības vīrs. Viņam būs jāvada liels apriņķis, un to viņš darīs atbilstoši savam mierīgajam un nosvērtajam raksturam. Jaunais apriņķa apustulis aprūpēs arī jaunapustuliskās draudzes Honkongā, Makao, Dienvidkorejā un Taivanā.

Patiesi, vienu ēru nomaina nākamā, jaunā.

## Palikt uzticamiem

Atvadu runā apriņķa apustulis Endrū Andersens apkopoja visu savu aktīvo kalpošanu. Kādā 2018. gada decembra izdevuma rubrikā viņš rakstīja: „Kāds pazīstams angļu sakāmvārds saka: „Praktizē to, ko pats sludini.” Tas nozīmē darīt pašam to, ko sludina citiem. Bet vēl labāk būtu, ja mēs pašpārliecināti un ar tīru sirdsapziņu izdzīvotu mūsu ticību un mūsu darbi kļūtu par spriedi citiem. Mūsu garajā ticības ceļā mēs vēlamies palikt uzticami Kristum un mūsu ģimenes, draugu un kaimiņu lokā palīdzēt saglabāt ticību. Mūsu apņēmībai jābūt turēt ticību dzīvu un dalīties ar to apkārtējo vidū. Mīļie brāļi un māsas, mēs vēlamies palikt uzticami un uzticīgi Kristum.”



## MARIJA UN MARTA

PĒC LŪKAS 10, 38–42

*Jēzus sūtīja savus mācekļus, lai tie pasludinātu Dieva valstību. Arī Viņš pats gāja un runāja par Dieva valdīšanu, kas ir sākusies. Kādu reizi Viņš iegriezās arī Betānijā.*

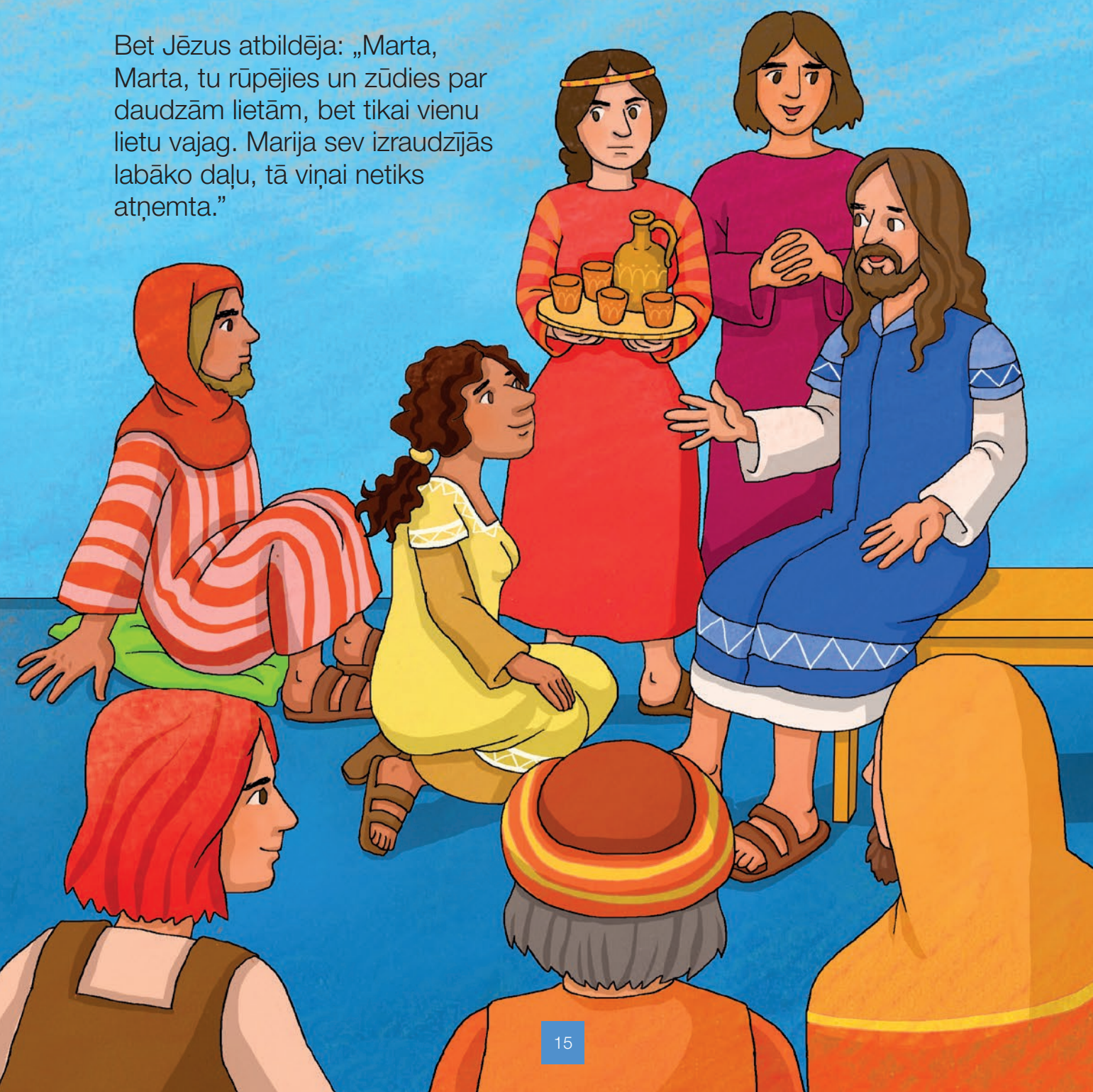
Jēzus un Viņa mācekļi iegāja šajā ciematā. Te dzīvoja divas māšas: Marta un Marija. Marta sāka rūpēties par ēdienu, bet Marija apsēdās pie Jēzus kājām un klausījās, ko Jēzus teica. Marta ļoti nopūlējās, lai paēdinātu Jēzu un mācekļus.





Viņa nāca pie Jēzus un teica:  
„Kungs, vai Tu neko nesaki  
par to, ka mana māsa mani ir  
atstājusi, lai es viena kalpotu?  
Saki viņai, lai viņa man palīdz!”

Bet Jēzus atbildēja: „Marta,  
Marta, tu rūpējies un zūdies par  
daudzām lietām, bet tikai vienu  
lietu vajag. Marija sev izraudzījās  
labāko daļu, tā viņai netiks  
atņemta.”





## PIE ROZALINDAS MALABO (EKVATORIĀLĀ GVINEJA)

Hola! Mans vārds ir Rozalinda. Esmu dzimusi 2006. gada 15. novembrī. Man ir piecas māsas un brāļi: Gabriels, Konsuelo, Jolanda, Venansio Juniors un Marija Izabella. Brīnīties, ka es jūs sveicinu spāniski?

Ekvatoriālā Gvineja ir vienīgā valsts Āfrikā, kurā spāņu valoda ir oficiālā valoda; līdz 1968. gadam valsts bija Spānijas kolonija.



Ekvatoriālajai Gvinejai pieder arī piecas salas. Lielākā no tām ir Bioko, kura atrodas pretī Kamerūnas krastam. Es esmu dzimusi uz sauszemes, bet šobrīd mēs dzīvojam Bioko salas galvaspilsētā Malabo.

Uz salas ir ļoti silti un bieži līst lietus, tas ir, šeit valda tropiskais klimats. Mūsu lietus meži ir paradīze dzīvniekiem, un te ir sastopami gorillas, antilopes, leopardi, ziloņi un daudzas citas dzīvnieku sugas – tās visas jūs varat ieraudzīt Ekvatoriālajā Gvinejā. Arī bruņurupučus – katru gadu janvārī un februārī tūkstošiem bruņurupuču dodas uz Bioko krastmalu. Tur viņi smiltīs izdēj olas.



Pamatskolu esmu jau beigusi, tā pie mums ilgst piecus gadus. Tagad es apmeklēju sesto klasi. Es labprāt mācos, jo vēlos kļūt par ārsti. Man patīk dziedāt, dejot un lasīt stāstus par vēsturi. Man





nepatīk melot un slimot. Dažkārt es nespēju paciest jokus, it īpaši, ja tie ir slikti un nevietā. Turklāt es izvairos no strīdiem un asām diskusijām. Man patīk spēlēties un skatīties televizoru. Nedēļas beigās es skeitoju kopā ar savām māsām. Attēlā jūs redzat mani kopā ar Konsuelo, Jolandu un manu māsīcu Gemimu (no kreisās uz labo).



Es apmeklēju Malabo draudzi. 2. martā mūsu pirmāpustulis apmeklēja Ekvatoriālo Gvineju; diemžēl es nevarēju viņu redzēt, jo dievkalpojums notika Batas draudzē. Es ceru, ka nākamreiz viņš atbrauks uz Malabo draudzi. Es labprāt apmeklēju baznīcu. Kad tur nokļūstu, esmu laimīga, jo man patīk mūzika.



Baznīcu apmeklē arī mani draugi: Samira, Grekijs, Omarita, Katrīna, mans brālēns Hlojs un mana māsīca Gemima. Patlaban es eju uz svētdienas skolu un drīz sākšu apmeklēt iesvētāmo mācību. 2017. gada Ziemassvētkos es uzstājos ar lasījumu no Bībeles. Dievkalpojumu vadīja mans tētis, viņš ir aprinča vecākais.







Attēls: © lamppost - stock.adobe.com

## Par baznīcas un evaņģēlija vienotību

Būtiskākie Jaunapustuliskās baznīcas ticības aspekti ir izrunāti pirmajos trīs ticības apliecinājumos. Tur tiek pieminēts arī termins „vispārējā baznīca”. Par to, kas ar to ir domāts, raksta mūsu pirmapustulis šajā tekstā.

Pirmie trīs Jaunapustuliskās baznīcas ticības apliecinājumi attiecas uz mūsu ticību trīsvienīgajam Dievam, Dieva iemiesošanas cilvēkā Jēzū Kristū, Kristus baznīcu, sakramentiem, Kristus atnākšanu un mūžīgo dzīvi. Šajā rakstā es iztirzāšu svarīgākos trešā ticības apliecinājuma punktus: „Mēs ticam uz svētu, vispārēju un apustulisku baznīcu.” Baznīca, par kuru es runāju, ir Kristus baznīca, kas ir izskaidrota mūsu Katehismā (KNK 2.4.3 / 6.4). Es vēlos šeit izcelt šādu aspektu: mēs ticam, ka baznīca ir vispārēja (burtiski no grieķu valodas: „katoliska”).

## Ticība vispārējai baznīcai

Vispārējums – tas ir, katoliskums – Kristus baznīcā izriet:

- no visaptverošas dievišķās pestīšanas gribas. Dievs vēlas visiem cilvēkiem - visām tautām visos laikos un apstākļos - rast iespēju tikt atbrīvotiem no grēka un ievestiem kopībā ar mūžīgo Dievu. Baznīcā var atrast šīs universālās Dieva pestīšanas tiešo izpausmi;
- no uzdevuma, ko Jēzus deva apustuļiem, - sludināt evaņģēliju bez jebkādiem ierobežojumiem, kas nozīmē: evaņģēlijs ir derīgs un iedarbīgs visiem cilvēkiem bez izņēmuma;
- no pilnvaras, kuru Jēzus nodeva apustulātam, - tas nozīmē: tur, kur darbojas apustuļi, ir doti visi nepieciešamie līdzekļi, lai sasniegtu pestīšanas pilnību.

Baznīcas vispārējumu var aptvert tikai ticībā. Faktiski baznīcas universālais raksturs nav vienmēr redzams vai jūtams tās vēsturiskajā īstenošanā:

- kristīgā ticība nevarēja visur vienādā veidā attīstīties;
- evaņģēlija patiesība un aktualitāte tika apšaubīta;
- tika apstrīdēts baznīcas nepieciešamības nozīmīgums cilvēka pestīšanā;
- kristieši bieži neatzina laicīgos apustuļus.

Šis konstatējums ir līdzīgs kā pagātnē, tā arī tagadnē. Taču šaubas un vispārējās baznīcas neatzišana nekādā veidā nedrīkst vājināt mūsu ticību. Mēs ticam Jēzus apsolījumam: „„Elles vārti” neuzvarēs Kristus baznīcu!” (Mateja 16, 18) Turklāt mēs zinām, ka ticība vispārējai baznīcai ir dzīva tad, ja tai seko arī darbi - evaņģēlija sludināšana un rūpes par to, lai evaņģēliju varētu dzirdēt visi cilvēki.

## Universāli derīgā evaņģēlija sludināšana

Apustuļu amats no Jēzus saņēma uzdevumu pasludināt evaņģēliju visai radībai (Marka 16, 15). Tas ir spēkā visam

apustulātam, tas ir, apustuļiem pirmbaznīcā, katoliski apustuliskajā, kā arī Jaunapustuliskajā baznīcā.

Mūsu liecības un sprediķi nebalstās tikai evaņģēlijā un ticības mācībā, bet arī mūsu pieredzē. Ja mēs smeļamies no šī garīgā krājuma, mēs varam izprast daudzu mūsu līdzcilvēku rūpes un arī sniegt tiem atbildes:

- mēs varam mierināt nabagus un nelaimīgos, sakot, ka Jēzus arī viņus mīl un par tiem rūpējas. Tāpat mēs varam viņus stiprināt, parādot kristiešu savstarpējo vienotību un izpalīdzību;
- mēs varam tos, kuri cieš, un tos, kuriem ir bailes no nākotnes, stiprināt, norādot uz Jēzus atnākšanu un mūžīgo dzīvi;
- tie nedaudzie, kas atrodas ārpus sabiedrības, būs priecīgi, atrodot savu vietu brāļu un māsu kopībā;
- draudzes dzīve ticīgajiem paver lielas iespējas parādīt sevi neatkarīgi no izglītības vai spējām;
- apustuļu mācība, tas ir, pienācīga evaņģēlija sludināšana, dod iespēju ticīgajiem mainīties uz labo pusi un varbūt pat līdzsvarot savu personību.

Visas šīs atbildes ir pareizas un saskaņā ar evaņģēliju. Taču mums ir jāapzinās, ka tās nav universālas un obligāti neskar visus cilvēkus. Ne visi ir nabagi, ne visi ir slimi un palīdzību meklējoši, ne visi vēlas tikt mierināti un stiprināti. Medicīnas sasniegumu dēļ cilvēki mūsdienās vairs nav pakļauti lielām ciešanām un slimībām. Daudz ilgāks cilvēka mūžs ļauj tiem mazāk domāt par īso dzīvi un tuvo nāvi, salīdzinot ar pagātņi. Komunikācijas līdzekļu attīstība atvieglo sociālos kontaktus, tādējādi vairs nav nepieciešams piederēt kādai draudzei, lai iegūtu sociālos kontaktus. Modernajam cilvēkam Dievs vairs nav nepieciešams, lai gūtu panākumus savā dzīvē vai lai atrastu personisko līdzsvaru, un, vēl jo vairāk, lai kļūtu par „labāku būtni”. Tātad cilvēkam vairs nav vajadzīgs mierinājums un apsolījums, kas saistīts ar sprediķi un dvēseļu aprūpi.

Rezultāts ir šāds: mūsu liecībai vairs nav jūtamas ietekmes uz sarunu partneri. Īpaši neatsaucīgi ir jaunieši, kurus nenomāc eksistenciālas rūpes. Tāpēc mēs koncentrējamies uz evaņģēlija izteicieniem, kuri derīgi visiem cilvēkiem: universālais evaņģēlijs pamatojas tajā, ko Jēzus Kristus sagatavo Dieva uzdevumā, kas attiecas uz mums, mūsu attiecībām ar Dievu un mūsu tuvāko un uz pestīšanu, ko Dievs sagatavo mums:

- Jēzus atklāj Dieva pilnību – mēs nezinām nevienu citu, izņemot Viņu (Psalmi 16, 2; Mateja 5, 48);
- Jēzus māca mums, ka Dievs ir mīlestība. Viņš mīl



bez noteikumiem. Viņš vēlas, lai mēs atbildētu Viņa mīlestībai brīvprātīgi, nevis piespiedu kārtā;

- evaņģēlijs atklāj mums Dievu kā trīsvienīgu - Tēvu, Dēlu un Svēto Garu -, un šie trīs ir dažādas personas, kuras ir pilnīgas. Tikai kopībā ar Dievu mums ir iespējams pārvarēt atšķirības un rast vienotību savā starpā;
- ar savu nāvi un augšāmcelšanos Jēzus Kristus atvēra pieeju Dieva valstībai. Lai mēs pilnīgi tiktu atbrīvoti no ļaunā, kad atnāks Jēzus, mums ir jāseko Tā vārdam un darbiem un jāņem Viņš par piemēru;
- Dievs vēlas mums sniegt pilnīgu mieru, tāpēc ka Viņš mūs kā cilvēkus ir radījis pēc savas līdzības, lai mēs varētu dzīvot mūžīgā kopībā ar Viņu.

## Vēsts patiešām ir universāls. Tai jābūt visu sprediķu – gan apustuļu, gan citu amatnesēju - pamatā!

Universālā evaņģēlija sludināšana

Prieka vēstij ir jātop sludinātai visiem. Dažkārt nabagiem un apdalītajiem ir priekšroka, jo mēs domājam, ka viņi savā situācijā ir uzņēmīgāki pret evaņģēliju. Taču īstenībā šī stratēģija neatmaksājas, jo var secināt, ka šiem cilvēkiem pietrūkst ticības pamata. Tas pārsvarā notiek tāpēc, ka mēs esam vilcinājušies kontaktēties ar atsevišķām cilvēku grupām, jo uzskatījām, ka nav vēl pienācis īstais laiks. Es domāju par tiem cilvēkiem, kuriem jādzīvo ekstrēmā nabadzībā vai jāpiedzīvo vardarbība. Es esmu pārliecināts, ka mums ir pastiprināti jāvēršas arī pie nekristiešiem. Parādīsim drosmi, kā to darīja pirmie kristieši, un nenovilksim robežas evaņģēlija sludināšanā. Nevilcināsimies būt inovatīvi!

Dažkārt šķiet - lai ar pārliecību sludinātu universālo evaņģēliju, mums vajag dzīvi uz zemes „velnišķot” un nākotni attēlot melnās krāsās. Taču tāda rīcība aizvērs durvis evaņģēlija patiesības saņemšanai lielākajai iedzīvotāju daļai. Sekošana Kristum nav pretēja patīkamai dzīvei uz šīs zemes, gluži pretēji: tā var nest augļus!

Universālā evaņģēlija sludināšana noraida jebkuru prasību pēc vienādošanas. Jaunā būtība Kristū var attīstīties atšķirīgos saimnieciskajos, mentālajos un kultūras apstākļos! Lai sekotu apustuļu mācībai, jaunai paaudzei nav jādala priekšgājēju mīlestība. Sekosim apustuļa Pāvila

piemēram: „Jūdiem esmu tapis kā jūds, lai mantotu jūdus; tiem, kas zem bauslības, esmu tapis kā tāds, kas stāv zem bauslības, lai mantotu tos, kas stāv zem bauslības. Vājajiem esmu tapis kā vājš, lai mantotu vājos; visiem esmu tapis viss, lai katrā gadījumā izglābtu kādus. Bet to visu es daru evaņģēlija dēļ, lai man būtu daļa pie tā.” (1. Korintiešiem 9, 20–23) Tādā veidā apustulis nostājās sava uzdevuma devēja pēdās: lai atnestu mums šo prieka vēsti, „Dieva Dēls atklājās mums pats, pieņemdamas kalpa veidu, tapdamas cilvēkam līdzīgs” (Filipiešiem 2, 7).

Jau daudz senāk nekā mēs katoļu baznīca tika konfrontēta ar šo problēmu, tāpēc tai izveidojās priekšstats par „ieklūšanu kultūrā”. Saskaņā ar Īvu Kongaru (1904-1995), vienu no katoļu teologiem, „ieklūšana kultūrā” notiek ar mērķi, lai “ticības sēklu ievestu kultūrā un tur to attiecīgi attīstītu, un saskaņā ar šīs kultūras līdzekļiem un iespējām darītu zināmu” (brīvi tulkots no „Dictionnaire critique de Théologie”, Jean Yves Lacoste, Éditions PUF). Mēs darīsim pareizi, ja ļausim šim domām sevi vadīt, lai tiem cilvēkiem, kuri nepieder pie Rietumu kultūras, sniegtu liecību par evaņģēliju vai arī mūsu ticību nodotu tālāk nākamajām paaudzēm.

## Baznīca kā universālā lieciniece

Mūsu atbildība nav tikai tas, lai evaņģēlijs tiktu sludināts visiem, mums jā rūpējas, lai visi uzņemtu mūsu liecību. Un atkal Jēzus Kristus ir mūsu paraugs. „Tāpēc es esmu dzimis un pasaulē nācis, lai apliecinātu patiesību.” (Jāņa 18, 37)

Mēs varam tikai tad būt universālā evaņģēlija liecinieki, ja mēs ticami pierādām vēsti, kuru sludinām. Līdzīgi Jēzus piemēram arī mums vajag:

- būt paļāvīgiem – mūsu ticība sniedz mums drošu paļāvību tam, uz ko mēs ceram (Ebrejiem 11, 1), un šai paļāvībai jābūt redzamai mūsos;
- būt apņēmīgiem pārvarēt ļaunumu – pašapmierināta kristieša liecība nav ticama;
- būt pazemīgiem – Jēzus darīja to, ko Tēvs gaidīja no Viņa. Mēs esam Jēzus kalpošanā. Mēģināsim darīt to, ko Viņš no mums sagaida. Viņš neliek grēcinieku par mērauklu citiem grēciniekiem (Jāņa 8, 7). Gluži pretēji - Jēzus aizliedz mums tiesāt mūsu tuvāko (Mateja 7, 1);
- būt nesaistītiem – jo mazāk mēs esam materiālu lietu vai godināšanas saistīti, jo vieglāk mums ir piedot otram, kas darījis mums ļaunu;

- būt papildītiem ar mīlestību uz Dievu un savu tuvāko. Ja mēs mīlam Jēzu, mēs esam gatavi arī par Viņu un Viņa dēļ ciest. Mīlēsim savu tuvāko darbos un ar patiesīgumu (1. Jāņa 3, 18).

Apkopojot visu, es aicinu mūs visus: paliksim stingri ticībā Kristus baznīcai un tās visaptverošajai nozīmei! Tā ir pasaukta sludināt universālo evaņģēliju un tā visaptverošo nozīmi! Mūsu uzdevums ir:

- sludināt universālo pestīšanas vēsti un neļauties tapt pasaulīgo aspektu atturētiem;
- sekot Svētā Gara impulsiem, lai prieka vēsts varētu tikt sludināta bez ierobežojumiem;
- līdzinoties Kristus paraugam, būt patiesiem lieciniekiem.



Attēls: © lamppost - stock.adobe.com

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice  
Frīdriha Bišofa izdevniecība, Frankfurter Str. 22, 63263 Neu-Isenburg, Vācija  
Redaktors: Pēteris Johannings



# I Jaunieši jauniešiem

Vēl tikai nedaudzi mēneši, un sāksies 2019. gada Starptautiskā jauniešu diena (SJD). Jauniešiem vēl ir daudz laika, lai pabeigtu skolu vai sāktu strādāt. Taču Jauniešu dienas plānošanai – lielam notikumam - vairs nav atlicis daudz laika, jo tur piedalīsies apmēram 30 000 dalībnieku.



Attēls: E.J.D. fotogrāfu komanda

Amanda prot sagatavot lielus pasākumus. Viņa jau ir darbojusies kā menedžere vairākos lielos jauniešu pasākumos, arī plānojusi un organizējusi vairākus pasākumus baznīcā. Nav nekāds brīnums, ka viņa izteica priekšlikumu, lai šī lielā pasākuma organizēšanā tiktu iekļauti arī daudzi jaunieši.

Amanda paņēma brīvdienas savā biroja darbā un apmeklēja Hesenes SJD plānošanas grupas sēdi. Vakarā šī grupa apmeklēja Jaunapustulisko baznīcu Taunusšteinā. Tur viņi satika grupu, kura darbojas 2019.gada Starptautiskās jauniešu dienas projekta izstrādē. Pēc tam, kad visi iepazinās, viņa devās uz blakus telpu, lai turpinātu strādāt pie iesāktā projekta.

## Ticību darīt satveramu

Bērnu istabā sēdēja Anna Karolīne, Anke, Benjamīns, Jasmīna un Vanesa. Bīskaps Ralfs Vitihs un apustulis Uli Falks paskaidroja plānošanas grupai, ko viņi darīs šos

atlikušos piecus mēnešus, lai sagatavotos SJD: viņi vēlas sagatavot jauniešiem katehismu. „Mūsu ideja ir produkts, ko rada jaunieši jauniešiem, lai parādītu, ka ticība rada prieku,” paskaidroja Benjamīns, kurš kā Hesenes grupas līdzstrādnieks vada projekta grupu „Jaunieši”. Šie pieci jaunieši satiekas vienreiz mēnesī jau veselu gadu, lai kopīgi izstrādātu projekta koncepciju.

Vanesai ir 18 gadi, viņas iesvētību mācība ir bijusi pavisam nesen: „Jā, protams, es ticības apliecinājumus esmu iemācījusies labi. Bet ko tie man nozīmē?” Tā kā viņa pati ir pieredzējusi, ka daudzi ticības vārdi paliek tikai teorija un tiem trūkst saistības ar ikdienas dzīvi, jaunieši nolēma izstrādāt praktisko pieeju šai tēmai citiem jaunajiem kristiešiem.

## Praktiskais katehisms

Radīta šāda spēle - divi jaunieši sēž viens otram pretī, un katrs iemieso sevi tēlu no Bībeles, tad spēlētājiem, uzdodot





jautājumus, cik vien ātri iespējams, jāuzmin, kāds ir pretimsēdētāja Bībeles tēls.

Ticības apliecinājumu plānošanas grupas locekļi praktiski parāda citu aktivitāti: spēlētāju starpā tiek izdalītas kartītes. Viens dalībnieks nolasa priekšā tekstu no ticības apliecinājuma. Kad viens no spēlētājiem nosauc atbilstošo virsējdziesmu, visi pārējie, cik vien ātri var, saliek vidū rokas citu citai virsū. Tam, kurš savu roku noliek pēdējais, ir jāņem jauna kartīte. Tas darbojas apbrīnojami labi - pēc pāris apliem jau var daudz ko atcerēties no piemirstajiem ticības apliecinājumiem.

Jaunieši šīs spēles ir izveidojuši tā, lai katrs interesents varētu tās izdrukāt vai spēlēt, izmantojot bezmaksas lietotni vai kā videospēli. Protams, lietotņu un video izveidošanā (arī saturā, tulkojumos) ir nepieciešams profesionāls atbalsts.

## Jautāt sievietēm

Amatbrāļu istabā sēž māsas un amatnesēji. Amanda stāv pie tāfeles un pieraksta, kādas tēmas projektgrupa „Sievietes” vēlas redzēt 2019. gada SJD. Atsevišķi runāt par amata piešķiršanu sievietēm viņi nevēlas – šajā jautājumā visi ir vienoti. „Tā ir tēma, par ko tuvākajā laikā runās pirmapustulis un apriņķa apustuļi,” stāsta apustulis Gerts Oldenplats. Turklāt sievietēm ir daudz iespēju darboties baznīcas darbā, un šīs iespējas vēl ne visur tiek pilnībā izmantotas. Viens no šīs darba grupas daudzajiem uzdevumiem ir noskaidrot, ko jaunietes var darīt baznīcā.

Iedziļinoties idejās, projektgrupu dalībnieki vēl ilgi diskutēja, taču troksnis un nemiers foajē pārtrauca to darbu. Jaunie cilvēki traucās uz priekštelpu garām lielām kastēm ar traukiem, augļiem un siltumtraukiem - bija



Attēli, kuri drīz parādīsies: Eiropas Jauniešu diena 2009, kam sekos SJD 2019

pienācis laiks kopīgai vakariņošanai Taunusšteinas un Bad-Švalbahas draudzēs.

## Drīzāk īsi orientēti

Pie tāfeles izraisījās sarunas par to, ko jauniešiem gaidīt no 2019. gada Starptautiskās jauniešu dienas, kādu saturu tie vēlētos un kādos komunikācijas ceļos tiem būtu labāk kontaktēties un saņemt informāciju. Plānošanas grupas dalībnieki uzzināja, ka jaunieši vēlas spontānu priekšlikumu īstenošanu, nevis ilgstošu plānošanu.

„Man ir sajūta, ka SJD vēl nav pilnā apmērā nonākusi līdz jauniešiem, viņiem līdz 2019. gadam vēl ir tāls ceļš,” saka Amanda. Pēdējais laiks to mainīt - izsakās dalībnieki Taunusšteina. Tam visam ir nepieciešama aizrautība, kura pieliptu visiem jauniešiem – līdzīgi kā Hannei, kas ir jauniešu aprūpētāja Taunusšteinas draudzē: „Es biju klāt Eiropas Jauniešu dienā, un tas bija vienreizīgs piedzīvojums, tāpēc es darišu visu, lai mani jaunieši varētu skaisti piedzīvot 2019. gadu.”





# Apskats

- 06.01.2019 Berne (Šveice)
- 12.01.2019 Hvambo (Angola)
- 13.01.2019 Bengela (Angola)
- 20.01.2019 Mainca (Vācija)
- 27.01.2019 Keipkosta (Gana)
- 03.02.2019 Berlīne (Vācija)
- 10.02.2019 Šarlota (ASV)
- 03.03.2019 Bužumbura (Burundi)
- 10.03.2019 Rozenheima (Vācija)
- 15.03.2019 Kolonija (Urugvaja)
- 17.03.2019 Kolonija (Urugvaja)
- 24.03.2019 Desava (Vācija)
- 31.03.2019 Kampala (Uganda)

New Apostolic Church  
International

